

BARN I NÖD

INSAMLINGSSTIFTELSEN SVENSK INTERNATIONELL BARNHJÄLP

År 2020

Detta märkliga år med pandemi som förändrade allt. Vem kunde ana att läget kunde förändras SÅ snabbt över hela jorden. På ingen av våra platser har arbetet direkt kunnat fortlöpa som vanligt, utan allt har gått på sparlåga. Barnen har inte fått komma till våra hjälpcenter för att ta del i några aktiviteter och de allra minsta har haft svårt att förstå varför... De har alla längtat efter att få komma och leka med sina kompisar, äta och delta i de olika aktiviteterna.

Personalen på de olika platserna har gjort sitt bästa för att ändå försöka hålla kontakt med barnen och deras familjer. Då barnen inte får komma för att äta på plats, har de familjer som behövt kunnat hämta matpaket eller fått matpaket levererat hem till husen. Dessa familjer som redan kämpar för att få maten att räcka till, har nu under pandemin haft det ännu tuffare än vanligt. Både barn och vuxna har fått lära sig leva med att använda munskydd.

Vi hoppas att denna pandemi snart ligger bakom oss och att livet återvänder mer till det vanliga.

I **Brasilien** har Barn i Nöd under året regelbundet skickat pengar till fyra projekt, av dessa är vi ensamma bidragsgivare till två.

Instituto Evangélico

Japeri, Rio de Janeiro

Instituto Evangélico varit ett av Barn i Nöds projekt sen 1999. Föreståndarparet Pastor Carlos Augusto de Souza Vieira och hans fru Miriam är stora förebilder som ger trygghet och stöd till alla barnen. De har varit ansvariga ända sen Barn i Nöd kom in i bilden. Stiftelsen och kyrkan äger den stora byggnaden som har lektions-salar, musikrum, samlingsrum, sporthall, tandläkarmottagning och kyrka. Till Instituto Evangélico kommer runt 80 barn i åldrarna 6–15 år som bor i slummen. De är uppdelade i olika grupper, beroende på om de går i skolan på förmiddagen eller eftermiddagen. Barnen får mat och hjälp med extraundervisning och läsläsning.

På Instituto Evangélico lägger man stort fokus på musiken. Man har tydligt sett vikten av att ge barnen en hobby och intresse som kan hålla dem ifrån gatorna. Musikundervisningen betyder mycket för barnen på centret och de har flera olika orkestrar. Barnen är ofta med på olika tillställningar som staden anordnar då de spelar med i centrets orkestrar. Detta center har förändrat staden Japeri genom att så många barn får komma och få hjälp och stöttning istället för att springa ute på gatorna. Många barn räddas också från droger genom att de finns på centret och kommer från gängen som finns ute på gatorna.

Flera av barnen har koncentrationssvårigheter och är undernärda då de kommit till centret. Men med hjälp av bra mat och duktig personal förändras och utvecklas barnen snart i rätt riktning då de deltar i aktiviteterna. Barnen smittas också av varandras entusiasm och börjar drömma om en bättre framtid då de får upp ögonen över olika inriktningar livet kan ha.

Instituto Evangélico har ingen ytterligare stödjande organisation, förutom att de ibland får bidrag från den lokala kyrkan och matbutiker. Myndigheterna är också med och betalar för en tandläkare som regelbundet kommer och undersöker barnens tänder på centrets tandläkarmottagning.

Under 2020 har det inte kunnat ske mycket aktiviteter på centret, eftersom de inte kunnat hålla öppet. Barnen har fått komma och hämta matpaket och personalen har hållit kontakten med barnen. Så de har gjort de bästa de kunnat göra, allt utifrån restriktionerna som varit gällande. Vid jul fick barnen komma och hämta matpaket och de fick en julkalpp, som uppskattades mycket av alla.

Ray of Hope

Manaus, Amazonas

Ray of Hope startades av Glória Santos Reynolds 2003. Det var från början inte tänkt att bli ett projekt, utan bara en punktinsats för att göra något fint för barnen i ett litet fattigt samhälle utanför Manaus. Men redan då frågade barnen när nästa gång skulle bli. Från det växte Ray of Hopes arbete fram.

Ray of Hope-teamet består av runt 40 volontärer i olika åldrar. Många helger under året åker de ut och besöker byarna och har barnmöten och roliga aktiviteter för familjerna. Det är också många som vill ha samtal och hjälp av olika slag. Ray of Hope teamet hjälper och stöttar på många olika sätt.

Ray of Hope tar också emot grupper från olika länder som vill komma för att göra hjälpinsatser av olika slag ute i byarna. Grupper av ungdomar som hjälper till med lek, aktiviteter och ekonomi för att stödja folket i byarna. Ray of Hope har också läkarteam från USA som kommer och sätter upp kliniker för en dag eller två för att hjälpa dem som behöver läkarhjälp i byarna.

Många byar utmed floderna i Amazonas som tidigare känt sig helt avskärmade från omvärlden har nu fått ett annat liv, tack vare den fina kontakten med Ray of Hope. De har tidigare känt sig helt bortglömda av samhället men upplever nu hur det finns människor som bryr sig om dem och finns där för att hjälpa dem.

Något som Ray of Hope känner speciellt för är barn med olika funktionsnedsättningar. Ray of Hope arbetar för att ge barnen och deras familjer en enklare och drägligare tillvaro. Varje månad får de besök av Luzinete som uppmuntrar dem och ger dem ett anpassat matpaket som underlättar mycket för dessa kämpande familjer. Även i djungelbyarna börjar de handikappades situation bli lite bättre. De flesta familjerna har tidigare gömt undan sina barn då de sett dem som ett straff för något de gjort. Genom Ray of Hope känner nu många av dessa familjer att de fått ny status och de ser sina barn med andra ögon.

Ray of Hope har sin bas och kontor i Manaus. De har också en enklare mottagning för både läkare och psykolog på kontoret. Mottagningen finns för att enklare kunna hjälpa människor som är fattiga och inte har möjlighet att ta sig till sjukhusen för att få hjälp. Ray of Hope har också en socialarbetare med många kontakter som hjälper till att slussa människor till rätt ställe när det behövs. Våra projekt Kärlekens Hem och Lyckliga Barn ligger under Ray of Hopes ansvar.

2020 har varit ett svårt år för Ray of Hope, där arbetet i så stor utsträckning går ut på att besöka byar utmed floderna. Under pandemin har floderna "stängts" vid ett par tillfällen, då man helt enkelt inte fått ge sig ut över huvudtaget. Det har varit svårt för folket i byarna, som redan i förväg har det kämpigt. Manaus har vårt hårt drabbat och många har dött under denna svåra tid. Flera av våra medarbetare har varit drabbade av Covid-19.

Ray of Hope har som organisation också blivit använda av myndigheterna i Manaus som en kanal för att dela ut matpaket. Ray of Hope har också fått pengar från många olika håll för att kunna köpa in matpaket och dela ut.

Barn i Nöd fick också in ett extra anslag genom en ansökan till Ray of Hope. Det är pengar som ska användas till fortbildning av personalen på Kärlekens Hem och Lyckliga Barn. Det är Marta Silva som är ansvarig för detta och hon har också fått medel till att kunna dela ut matpaket och myggnät till behövande. Ray of Hope fick också pengar till att köpa en ny bil, då den gamla inte längre var i så bra skick. Fortbildningen av personalen har fått skjutas lite på framtiden på grund av pandemin, men bilen har köpts in, till stor glädje för Ray of Hope.

Kärlekens Hem

Manacapuru, Amazonas

Vanligtvis så är det stor aktivitet på **Kärlekens Hem** i djungelstaden Manacapuru. Aktiviteter pågår fem dagar i veckan. Runt 80 av barnen får hjälp tre gånger i veckan med förstärkt läsläsning, uppdelade på fyra klasser. Runt 50 barn har fem dagar per vecka kommit för att få mat. För flera av barnen är detta mål mat det enda de med säkerhet vet att de kommer att få för dagen.

Området där barnen bor är farliga områden som är präglade av droger och kriminalitet. Många flickor blir gravida tidigt i tonåren och projektet för unga tjejer som startades för ett par år sen fortsätter. Det är ett femtiotal tjejer som regelbundet träffar Luzinete för att tala om livet. Luzinete försöker också hjälpa tjejerna att få en bättre självbild och att kunna sätta gränser. Luzinete har vunnit flickornas förtroende och har blivit en vuxen de vet att de kan lita på. Under 2020 när Luzinete inte fått träffa tjejerna har hon haft kontakt med dem och även deras mammor via sms och telefon.

Undervisning i data och musik finns också för barnen att kunna delta i. Det finns också en tandläkarmottagning på centret med bra samarbete med tandläkare i Manacapuru. Men under detta pandemiår har tandläkarmottagningen legat nere. Annars är mottagningen en plats där barn blir undersökta som annars inte får tandläkarhjälp. I samma ansökan som till Ray of Hope fick vi också pengar till ett års utökat tandläkarprojekt och till Luzinetes projekt för de unga tjejerna. Detta har ju också fått ta en paus och man väntar på att pandemin ger vika för att kunna dra i gång arbetet på allvar.

Under 2020 har centret praktiskt taget helt och hållet varit stängt och inget arbete har kunnat utföras som vanligt. Eftersom barnen inte fått komma till centret för att äta mat har man istället använt pengarna till att dela ut matpaket till barnen och deras familjer. Mammorna hör av sig till personalen och frågar oroligt om de kommer att få hjälp även nästkommande månad. Dessa matpaket är oerhört viktiga och värdefulla för dessa familjer som kämpar för att överleva. Personalen försöker också hålla kontakt med barnen, men det är inte lätt med alla restriktioner som finns. Manacapuru har varit hårt drabbade av pandemin. Både barn och personal väntar ivrigt på att få komma igång med alla aktiviteter igen.

Till detta projekt är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Lyckliga Barn

Autazes, Amazonas

Hjälpcentret **Lyckliga Barn** ligger i djungelstaden Autazes, några timmar söder om Manaus. För att ta sig till Autazes från Manaus måste man korsa två floder och åka bil däremellan i dryga tio mil. Resan tar 3–4 timmar beroende på färjor och trafik.

Runt 100 barn är registrerade på centret och kommer regelbundet och deltar i de olika klasserna. De ger extraundervisning både på för- och eftermiddagarna för att barnen bättre ska klara skolan.

Centret gör en stor skillnad i området där det är beläget. Kriminaliteten har gått ner och det har blivit mycket lugnare och säkrare att bo i området. De har också barn som kommer från missbrukarhem och som genom att komma till centret fått ett bättre liv.

Personalen gör ett fantastiskt arbete med barnen och de älskar sitt jobb. De försöker hela tiden utveckla och göra det bättre och bättre. Det är härligt att se hur stolta personalen är över att vara en del av arbetet på platsen. Marta Silva, som tidigare varit med och startat Hannacentret på Dominikanska Republiken, åker regelbundet till Autazes för att vara med och hjälpa personalen att utvecklas i sitt arbete med barnen.

Under 2020 har centret mestadels fått hålla stängt på grund av Covid-19.

Personalen har använt pengarna de får till att köpa in matpaket och dela ut till barnen och deras familjer. Varje månad hjälper de dussintals familjer som annars hade haft

det mycket svårt att klara sig. Vid jul hade de en julfest så barnen fick en julklapp och lite fest för att göra tillvaron lite trevligare för barn och personal.

Till detta projekt är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

Hannacentret Projecto Cuatro, Azua

I Proyecto Cuatro, några kilometer utanför Azua på Dominikanska Republikens sydkust, finns det många familjer som lever under svåra förhållanden. Det är ett samhälle som präglas av fattigdom, droger och kriminalitet. **Hannacentret** startades 2013 och har blivit en oas för många barn. Till detta projekt är Barn i Nöd ensam bidragsgivare.

På Hannacentret får barnen mat och det är en plats som ska hjälpa dem att bättre klara av skolarbetet. Det är en hög procent av barnen som har svårigheter då det gäller att läsa och skriva, även då de gått flera år i skolan. De vill också lära barnen att se på sig själva och andra med respekt. Samhället präglas av en respektlöshet och att slå ligger nära till hands. Personalen får lägga mycket tid på att försöka fostra barnen, då deras föräldrar inte gör det.

2020 var ett utmanande år. Covid-19 blev ett bakslag för hela samhället. På Hannacentret inleddes året med stora förväntningar då de ville förändra sitt arbetssätt. De hade insett att modellen de arbetat efter tidigare år behövde förändras. Allt sedan den nya skolmodellen infördes och barnen skulle vara i skolan hela dagarna istället för halva dagen, så fanns det inte längre utrymme att hjälpa barnen på det sätt man ville. Förutom att hjälpa barnen att klara av skolan så såg personalen att de behövde lägga tid på att forma barnen till att bli bra vuxna och stärka dem som personer. Hjälpa dem få bättre värderingar och visa dem ännu tydligare att man kan ändra synsätt och komma ur "fattigdoms"-tänket. Att det är möjligt att leva ett annat liv än det som de ser runt sig. Vikten av att studera och börja drömma om en bättre framtid.

Nästan direkt kunde de se skillnad i barnen. Barnen kom troget för att delta i aktiviteterna på centret och de älskar att vara där. Många av barnen ansträngde sig verkligen för att följa de nya metoder som användes. Personalen var verkligen glada när vi såg att dessa nya strategier fungerade. Men när pandemin slog till förändrades allt.

Pandemin orsakade en obalans och osäkerhet i samhället, framför allt på grund av matbristen. Då började man dela ut matpaket till hemmen där barnen bor. Matpaketen tas alltid emot med stor glädje. Ögonen lyser när de ser matkorgarna och de tar emot Hannacentrets personal med mycket kärlek och stor tacksamhet. Flera gånger har de kommit till hem som överhuvudtaget inte haft någon mat att äta den dagen. Denna matkorg med basvaror har blivit synonymt med hopp. Det finns så många familjer som står helt utan inkomst. Jordbruket har minskat och det är inte lätt att hitta något annat jobb. De flesta av våra barn bor i dysfunktionella hem. Barnen saknar kärlek och omsorg. Hannacentret har varit en oas, där dessa barn är trygga och älskade. De frågar alla när centret öppnar och de kan få komma tillbaka. Några av barnens föräldrar blev smittade av Corona, varav en dog.

I slutet av 2020 anordnades en julfest för barnen. Barnen var så glada och de kände det som om de fått komma hem igen. De frågade vilken dag de kunde få återvända och börja i sina klasser på centret igen, för här känner de sig lyckliga. De är trygga och känner sig älskade.

I **Indien** har Barn i Nöd 6 projekt – 2 skolhem, 1 blindskola (som även det är ett barn och ungdomshem), 1 arbete i Delhis slum och 1 yrkesskola för tjejer, 1 socialt familjeprojekt bland blinda. Vi är ensamma bidragsgivare till 5 av dessa projekt.

Agape Child Centre Perumbavoor, Kerala

Agape Child Centre är Barn i Nöds första barnhem. För något år sedan ändrades beteckningen av hemmet till att bli ett skolhem. Skolan som Agape är kopplad till är mellan årskurs 5–12, så nu kan det bara finnas barn från 10 år och uppåt som bor på hemmet. Alla barnen som bor på Agape har en familjetillhörighet och bor på hemmet på grund av fattigdom eller andra omständigheter som gjort att barnen behöver hjälp för att kunna gå i skolan och få det de behöver för en bra uppväxt. Under skollov och ledighet bor de hemma med sina familjer.

Precis som på alla andra platser så blev 2020 ett annorlunda år på Agape. Inga barn fick bo på hemmet, utan när pandemin bröt ut skickades barnen hem. Personalen och Bibelskoleeleverna var de enda som bodde kvar på hemmet. Det köptes in munskydd och handdesinfektionsmedel och alla fick information hur man skulle tvätta händerna och skydda sig.

Eftersom barnen inte fick fortsätta i skolan har personalen försökt att hjälpa barnen trots att de nu fanns utspridda i olika byar. Från Agape skickade man ut pengar, skolböcker och studiematerial med posten för att de skulle kunna fortsätta studera.

Det togs inte in några nya elever på Bibelskolan under 2020. De eleverna som fått stanna kvar på skolan när pandemin bröt ut, började sitt andra läsår i mitten på juni. De utrustade ett klassrum med dator, webbkamera och högtalare för att kunna ha lektioner via Zoom med lärare på annan ort. På fritiden har eleverna spelat fotboll och cricket, med de har också hjälpt till att jobba och rusta upp Agape på olika sätt.

Både personal och elever har använt tiden till att ta hand om trädgården och övrigt område. De har planterat och sått i grönsaksträdgården. Agape har en stor frukt-trädgård. De odlar bananer, tapioka, gurkmeja och mycket mer. Det finns också djur som ska tas omhand; kor som ger mjölk och höns som ger ägg. De har också getter, kaniner, höns och en hund. Allt för att skapa en hemtrevlig atmosfär för barn och personal som bor på Agape. Under denna tid av pandemi anlade de också en fiskdamm. De grävde en stor grop och använde sen en stor presenning för att hålla kvar vattnet. På sex månader växte sig fisken stor så man kunde fånga och äta den. Även detta ett gott tillskott som barnen kommer att uppskatta.

Under pandemin har det varit väldigt många i området som haft det svårt. Agape har delat ut många matkassar och annat som folk varit i stort behov av. Det är svårt att avvisa människor som vänder sig till personalen för att få hjälp. Med de medel de har, så har det gjort så mycket de kunnat för att kunna bistå människor i nöd. Även myndigheterna har ögonen på Agape, eftersom det är en social inrättning, så att de hjälper människor utifrån under en tid som denna.

I november firade Agape 40-årsjubileum. Då deltog Pastor K.M Joseph och hans fru Mariamma Joseph, som varit Agapes föreståndare tills för några år sen. Det blev en fin kväll då man tänkte tillbaka och mindes alla dessa år och mycket fint som gjorts under alla dessa år. Det arrangerades också en speciell festmiddag för dem som deltog under jubileet.

Emanuel Ebenezer Home

Shahpur, Madhya Pradesh

I november 2015 ändrades **Emanuel Ebenezer Home** från att ha varit ett barnhem till att bli ett skolhem. Det innebär att barn mellan 5–18 år fick bo på hemmet.

Men det innebär också att myndigheterna kunde skicka barn att bo på hemmet och att man var tvungen att ta emot dem. Myndigheterna ger inget ekonomiskt stöd, men kräver att barnen ska tas omhand med allt vad det innebär. Då man inte kände att det har fungerat och myndigheterna skickat fler barn än vad ekonomin tillåtit beslutades att avsluta detta samarbete med myndigheterna i december 2020. De barn som myndigheterna skickat till Ebenezer Home flyttades till ett annat barnhem i närbelägen stad och de barn och personal från ett annat barnhem i Shahpur som under några år bott på Ebenezer Home fick flytta tillbaka till sina gamla lokaler. Ytterligare barn från byområdena runt Shahpur som också bott på skolhemmet, fick flytta hem igen då skolan stängde.

Kvar att ta hand om finns nu elva barn som vuxit upp på Ebenezer Home och som ingenstans har att ta vägen. Dessa barn har vi ansvar för tills de blivit myndiga och kan klara sig själva. När pandemin bröt ut och dessa barn inte längre fick finnas kvar på Ebenezer Home flyttades de till Padharhemmet som ligger 15 kilometer från Shahpur. Barnen har det bra där, de trivs gott och har fått många nya vänner. De har fått gå i skolan online och fått hjälp av personal på Padharhemmet. Rektorn från Ebenezer School, Mr Singh, som också varit ansvarig för Ebenezer Home har regelbundet besökt dem för att se så allt fungerat bra.

Även Lakshmi, som under många år tagit hand om barnen på Ebenezer Home flyttade med barnen till Padharhemmet och har fortsatt sitt arbete där. En trygghet för Ebenezer-barnen då de vuxit upp med Lakshmi. Daya, som är en äldre blind kvinna som bott på Ebenezer Home under många år flyttade också med till Padhar.

I **Emanuel Ebenezer School** går runt 500 barn, dels från hemmet men också från byarna runt omkring. Skolan omfattar förskola och årskurserna 1-10.

Ebenezer School fick stänga för eleverna då pandemin bröt ut. Lärarna fortsatte att komma till skolan och hade sina lektioner i online-klasser. Det fungerade för de barn som hade möjlighet att koppla upp sig via internet, men många av barnen har inte den möjligheten. Lärarna har också åkt ut till byarna för att hålla lektioner på plats för att hjälpa eleverna så gott det gick.

Från november 2020 tillät myndigheterna att barn i årskurserna 9–12 fick vara på plats i skolan och studera som vanligt. Alla längtar efter att livet ska återgå till det normala. Ebenezer School kommer nu också att få fler klassrum, då Ebenezer Home ska ändras för att kunna användas för skolan.

Padharhemmet

Padhar, Madhya Pradesh

På **"School and Rehabilitation Centre for the Blind"** i Padhar fungerar arbetet mycket bra. Personalen försöker hjälpa barnen att anpassa livet till deras funktionsnedsättning. Det finns många hjälpmedel de kan använda så att livet ska bli lättare och för att barnen ska känna sig trygga. Vanligtvis bor det nästan 200 barn och ungdomar på Padharhemmet. De studerar alla på olika nivåer, allt från förskola till högskola. Några av dem finns också på ett utbildnings/produktionscenter där de går på yrkesavdelningen. Alla som bor på hemmet har olika funktionsnedsättningar. Det finns olika program för att försöka hjälpa dem så att de så småningom ska kunna klara sig ute på egen hand i samhället.

När pandemin bröt ut åkte de flesta av barnen hem till sina hem, men drygt 25 av dem bodde kvar på hemmet. I Padhar stängdes alla butiker och det var svårt att få tag på allt man behövde i livsmedel. För barn och ungdomarna som bodde kvar anordnades skolundervisning på olika sätt. De kunde använda sig av både online-undervisning från sin skola, men även bli undervisade av lärarna som finns på hemmet. Man gjorde sitt bästa för att barnen inte skulle komma efter utan fortsätta studera.

De handikappades situation är mycket utsatt och svår i dessa fattiga bygder, men i Padhar får de ett hem, mat och kläder. Detta är deras enda chans till ett drägligt liv och en bättre framtid. Det är viktigt att hemmets barn och ungdomar förstår att de inte står utanför i det vanliga samhället utan att de är en del av det.

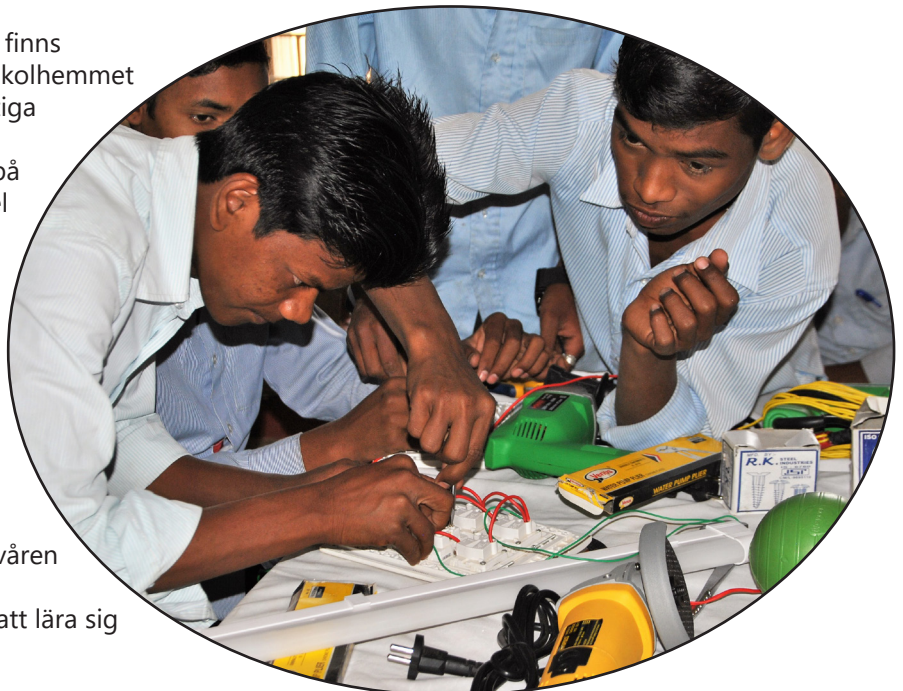
Barnen från Ebenezer Home som flyttat in på Padharhemmet har funnit sig väl tillrätta och de fortsätter på Ebenezer School. I slutet av året började man ställa iordning två rum där Ebenezer-barnen bor tillsammans, men separat från de andra på Padharhemmet. Ebenezer-barnen trivs bra och har fått många nya vänner.

Panchsheel

Amravati , Maharashtra

I Amravati som ligger i delstaten Maharashtra finns **"Panchsheel Tribal Residential School"**. På skolhemmet bor nästan 600 barn. Barnen kommer från fattiga familjer och är "tribal children", de som kallas kastlösa. De är dessa som hamnar längst ner på skalan i det indiska samhället. Men Panchsheel är en särskild plats för dessa barn där de får utbildning, mat, logi och omvårdnad. Här har Barn i Nöd stöttat ett projekt där barnen i klass 9-12 erbjuds praktisk utbildning. Eleverna kan välja på syskola, snickeri, dataundervisning, elektronik och verkstad.

Detta var ett projekt som Barn i Nöd gick in i under förutsättning att understödet skulle finnas där i fem år och sen skulle de klara det själva. Dessa fem år är nu till ända och under våren avslutades stödet till Panchsheel. Ett mycket positivt projekt som hjälpt många ungdomar att lära sig ett yrke att ha med sig framåt i livet.

Grace Vocational Training Centre

Nagrakata, Västbengalen

Grace Yrkesskola i Nagrakata ger alla dessa tjejer en fantastisk chans att göra något med sina liv och kunna hjälpa dem och deras familjer att överleva och inte hamna i prostitution. Tjejerna får en helt annan status i samhället. De båda ettåriga kurserna Hår & Skönhetsvård och Sömnad fungerade mycket bra under det första året. Tjejerna trivdes bra på internatet och deltog med stor iver i utbildningen.

Men sen kom pandemi, Corona, COVID-19 och nedstängning... hur skulle man kunna fortsätta det fina arbete som påbörjats med att hjälpa dessa unga tjejer att ge dem den plattform de behöver för att med vederbörlig respekt kunna tjäna ihop till sitt eget levebröd? Efter långa diskussioner kom man fram till att undervisningen skulle göras online. Först åkte lärarna ut till eleverna för att dela in dem i två olika grupper. I den första gruppen ingick de tjejer som hade en telefon och kunde koppla upp sig för att delta i undervisningen. I den andra gruppen de som inte hade någon telefon och tillgång till internet. Det fanns endast fem elever av trettio som hade en telefon. Resultat av gruppindelningen blev att man samlades i smågrupper runt dem som hade telefon, plus att även några ur personal i området fick dela telefon med tjejerna. På så sätt kunde alla delta i undervisningen.

Under året har de sen haft regelbunden online-undervisning i de olika teknikerna i till exempel kosmetologkursen, skräddare, data och konversationsengelska. Det har fungerat mycket bra. Till att börja med hade eleverna svårt att anpassa sig till detta nya sätt att studera, men allt eftersom har de vant sig. Lärarna har på så sätt kunnat undervisa och eleverna har kunnat ställa sina frågor och det har blivit ett bra utbyte.

Man följer också upp undervisningen då lärarna veckovis besöker eleverna för att hjälpa och vägleda dem efter behov. Detta har också lett till att lärarna ännu tydligare lärt känna elevernas svårigheter och kan hjälpa dem på ett bra sätt som kan leda till förändringar i deras liv. Dessa fältteam besöker inte bara eleverna utan de träffar också deras föräldrar och kan sporra dem till att uppmuntra sina döttrar i studierna. De talar med dem om hälsa och vikten av att hålla rent och fint i hemmet. Ett litet steg i hopp om att få till lite förändring och positivitet i deras liv.

Familjerna får också varje månad matpaket som är till mycket stor hjälp för dessa fattiga familjer. Under pandemin, då tjejerna inte får bo på skolan, får de också lite ytterligare mat, medicin och sanitetsartiklar som de är i behov av. Personalen möter familjerna, vars ansikten avspeglar den tacksamhet, glädje och förtroende som denna hjälp ger.

Good Hope Blind Mission

Kottayam, Kerala

På grund av pandemin fick Daniel C. J och K.C. Thampy på **Blindmissionen** det svårare att utföra sitt arbete. I april 2020 kom strikta restriktioner från myndigheterna om att man inte längre fick göra hembesök eller träffas som man tidigare gjort. De blinda, som redan innan har det svårt, fick det nu ännu sämre. Men trots alla begränsningar lyckades Blindmissionen ändå att få fram medicin, mat och annat de var i stort behov av till familjerna. De 40 som är blinda eller har nedsatt syn har klarat sig relativt bra, trots allt. Vid Blindmissionens besök så stannar de bilen vid husen och lämnar av hjälppaketet och kontaktar sen den de besöker som kan hämta in hjälpen. Man har inte fått ha någon direktkontakt, utan har följt restriktionerna och hållit sig på avstånd. Men innan restriktionerna trädde i kraft hann man dela ut blindkäppar och annan hjälp som Barn i Nöd fått extra anslag för.

Många av de blinda håller kontakten via telefon och berättar om sina behov. Förutom mat och medicin har de också haft andra saker de varit i stort behov av. Blindmissionen ändrade sitt vanliga sätt till att ge ut hjälppaket till att räcka i cirka sex veckor, istället för en månad.

De 20 barn med nedsatt syn som vanligtvis bor på en katolsk blindskola i Kalaketty har det bra, men stor del av året var skolan stängd och barnen fick då bo hemma hos sina föräldrar. Daniel C. J och K.C. Thampy har inte fått besöka dem, men har kunnat lämna över hjälpen till deras familjer.

Poor Boy's Home i Kottayam har Blindmissionen också fortsatt att stödja med mat varje månad. Det finns 27 pojkar på hemmet, plus tre volontärer. Pojkarna har kunnat vara med på online-undervisning från skolan via telefon eller tv, där de kopplat upp sig.

Slumarbete i Delhi

Delhi

Vanitha och Allen har under många år arbetat bland barnen i ett av **Delhis slumområden**. I ett område som är runt 3x5 km stort bor en miljon människor. Vanitha och Allen bor i området med sina två döttrar. Hela familjen, tillsammans med flera volontärer är engagerade i arbetet. Vanitha och Allen gör ett fantastiskt arbete och att de fortsatt att arbeta i slummen, trots att de knappt haft några ekonomiska resurser, visar på deras stora hjärtan för alla dessa barn och vuxna i området.

De hjälper till med läsläsning, har barnmöten och ger sömnadskurser. De lär också ut baskunskap i data. Under året med pandemi blev förstås livet också i Delhi annorlunda. Köerna för att hämta matpaket har varit långa utanför lokalerna och man har kunnat hjälpa många människor i slummen.

Det vanliga arbetet med att ha samlingar för barnen har fått ligga nere och man väntar på att få starta upp så snart det går.

Neve Michael

Pardes Hana

Neve Michael i Pades Hana erbjuder en fristad för israeliska barn i riskzonen vars biologiska föräldrar inte längre kan ta hand om dem. Oavsett vilken folkgrupp eller religion de tillhör.

De ger näring, utbildning och erbjuder en varm, trevlig och familjär miljö för barn mellan 5 till 18 år som kommer till dem under traumatiska omständigheter. Deras föräldrar lider ofta av extrem fattigdom, psykisk sjukdom eller missbruk av alkohol och narkotika. Neve Michaels uppdrag är att skapa en familjeliknande atmosfär som är något som i allra högsta grad saknats i barnens liv. De ger den bästa terapeutiska vård för att utveckla dessa unga sinnen och forma dem till unga vuxna med hopp inför framtiden.

På grund av COVID-19 har världen förändrats. Många har förlorat familjemedlemmar och vänner. Barnen på Neve Michael har redan lidit på grund av sitt smärtsamma förflutna. Under pandemin har man fått hålla sig isolerade inne på området. Där finns 60 barn och oräkneliga anställda i barnbyn.

De 900 besöken som vanligtvis sker under ett år blev alla inställda. För vissa av barnen utlöste denna isolering Post Traumatisk Stress. Andra barn lever i ständig rädsla för att de inte vet hur deras drogberoende föräldrar skulle klara ytterligare en nedstängning av samhället.

För Neve Michael har denna tid av isolering också inneburit stora ökade kostnader, både för personal och på inköp av mat och annat material.

Denna tid av pandemi kan också komma att innebära ytterligare svårigheter för Neve Michael.

Barnen här har tidigare drabbats av olika typer av övergrepp. De anlände till Neve Michael med olika nivåer av ångest, depression och posttraumastresstörning (PTSD). Tack vare den terapeutiska behandlingen hos Neve Michael så jobbar de med att övervinna sina "spöken från det förflutna."

Men nu är personalen mycket oroade över att dagens COVID-19-situation kan komma att leda till att barnen, som befinner sig i riskzonen, upplever att de förlorar kontrollen. Bristen på rutin och den påtvingade isoleringen är farliga utlösare som kan påverka deras beteende.

I **Kenya** stödjer Barn i Nöd ett barnhem.

Rangala Baby Home

Ugunja, Kisumu

På **Rangala Baby Home** får nyfödda barn den bästa vård. Det bor nu runt 45 barn vars de flestas mödrar dött i förlossningen eller strax efter. Några av barnen är också hittade övergivna. Personalen vet inget om deras bakgrund.

De hjälper även runt 30 barn som inte längre bor på hemmet genom Barn i Nöds fadderverksamhet. Barnen har fått flytta till släktingar eller fått en ny familj. Personalen på barnhemmet fortsätter hålla kontakt med barnen och förmedlar regelbundet fadderstöd.

Barnen bor på barnhemmet tills de är 4-5 år gamla då de flyttar hem till familj eller släktingar. Det är inte alltid som pappan är villig att ta emot sitt barn. Han kan ha gift om sig och har ny familj. Ett sökande efter familjer till de övergivna barnen pågår också ständigt. Barn i Nöd är barnhemmets största sponsor.

På Rangala Baby Home bor väldigt små barn och under pandemin fick man praktiskt taget isolera sig inne på området. Personalen fick jobba långa skift för att det var utgångsförbud nattetid och man kunde då inte ta sig hem som man vanligtvis gör. Genom en ansökan om extra pengar kunde vi ge en extra bonus till personalen som var till mycket stor glädje för dessa fattiga familjer. Det var nog den extra puff som personalen behövde för att klara av denna tid av pandemi och svårigheter.

De fick också extra medel till att köpa in lakan, blöjor, välling och nya myggnät till barnens sängar, för att hålla malariamyggan på avstånd.

I **Thailand** stödjer Barn i Nöd BaanChivitMai i norra Thailand.

BaanChivitMai

Chiang Rai

BaanChivitMai betyder "hem för nytt liv" och är en fristående lokal hjälpverksamhet i Thailand som har räddat flera hundra barn och ungdomar undan prostitution och knarkhandel.

Genom BaanChivitMai, får utsatta barn och ungdomar någonstans att bo och möjligheten till skolgång. Den största verksamheten som bedrivs är skolhemmet i HuaDoi, 7 km öster om Chiang Rai. Här bor nu drygt 80 barn från byarna i norra Thailand. Barnen är i åldern 3-20 år och går i förskola, grundskola och gymnasium på de statliga skolorna i Chiang Rai.

När sommarlovet började i mars åkte de flesta barnen hem till sina byar. Det var bara en liten grupp barn som inte har någon i världen som bryr sig om dem och de fick stanna kvar på hemmet över det förlängda sommarlovet på grund av pandemin.

Livet på BaanChivitMai blev annorlunda med total avsaknad av volontärer och andra besökare under året. Barnen får gå i skolan så länge de använder munskydd, inte är förkylda eller har en kroppstemperatur över 37,5 grader.

På grund av lojal och duktig personal har arbetet fungerat bra, trots att den norske föreståndaren fått vara hemma i Norge.

Skolprojektet Mukarangye Kabale Town

Skolan **Mukarangye** ligger i Kabale town och startades 2010 av Wycliff och hans fru Gilian. De kommer ursprungligen från Uganda, men bor nu sen några år tillbaka i Sverige. Målsättningen med skolan är att ge stöd och utbildning till fattiga barn för att försöka förändra deras tillvaro och ge dem bättre förutsättningar i livet. Skolan har nu närmare 100 elever och sju lärare. Lärarna är kvalificerade och de är duktiga på att undervisa barnen.

När pandemin bröt ut stängdes skolorna och de som kunde blev hemskolade av sina föräldrar. Lärare som bodde i närheten försökte bistå med skoluppgifter och skolmaterial, men många av föräldrarna är analfabeter och har inte haft möjlighet att hjälpa sina barn. I juni öppnade skolan upp för mindre grupper av de äldre eleverna som behövde studera för sina avgångsbetyg.

Under året har Barn i Nöd kunnat förmedla extra hjälp efter en ansökan i form av skolmaterial som hjälper skolan under ett helt år. De har fått en ny dator för administrationen och även en skolbuss. Denna skolbuss kommer att kunna hämta upp eleverna som bor en bit bort från skolan och även underlätta i många andra situationer. Till stor hjälp för skolan. Pengar till 1 års skollunch och även ett sponsorprogram för skoluniformer finns att tillgå, så snart skolan åker är tillbaka i normal takt.

Pandemin har tyvärr inneburit att tonårsgraviditeterna har ökat och med det försvinner flickorna bort från skola och utbildning. Många av barnes föräldrar har också förlorat sina jobb vilket innebär att dessa fattiga familjer får det ännu svårare. På många sätt har det varit ett svårt år, men tack vare Barn i Nöds ekonomiska stöd kan skolan fortsätta att finnas kvar. Detta år har inneburit att många barn i Uganda hoppat av skolan, men på Mukarangeskolan har man kunnat motivera barnen att fortsätta och ingen har hoppat av. Nu öppnar skolan upp allt eftersom och fler klasser kan komma tillbaka och fortsätta sin skolgång.

2020 - ett annorlunda år...

Ett år med pandemi, men Barn i Nöd ser tillbaka på 2020 med stor tacksamhet över allt vi ändå - trots allt - har kunnat göra för att hjälpa och lindra nöd i världen. Året blev inte vad vi hoppats och tänkt, men det vi kunnat göra har gjort skillnad. Vi kan inte hjälpa alla, men när vi ser varje barn och gör vad vi kan, för var och en, så gör det hela skillnaden.

Sammanlagt har Barn i Nöd under 2020 regelbundet stöttat 16 projekt med ekonomiska bidrag.

Det har varit fördelat på 7 länder: Brasilien, Dominikanska Republiken, Indien, Israel, Kenya, Thailand och Uganda.

I detta ingår: 1 barnhem, 1 handikappcenter, 3 skolhem, 7 med inriktning på socialt hjälparbete, 1 kriscenter, 2 skolor och 1 yrkesskola. Till 9 av projekten är Barn i Nöd enda bidragsgivare.

Det har varit fantastiskt att under detta år följa personalen på våra olika platser, som mot alla odds ändå fortsatt att arbeta. De har försökt att följa alla restriktioner, men att ändå hjälpa och stötta. De använde pengarna Barn i Nöd skickade för att köpa matpaket och dela ut i familjerna. På flera ställen använde myndigheterna också våra platser som utdelningsställen. Under detta år då så många förlorat sin inkomst och inte haft mat att sätta på bordet till sina barn har detta varit särskilt viktigt. Effekterna av detta märkliga år har ju inte alls blivit det vi önskat och trott. Men genom all denna hjälp som kunnat skickas direkt till barnens familjer så har det blivit en positiv och närmre kontakt med barnens föräldrar/förmyndare. Så nu fortsätter vi framåt med vårt arbete för att hjälpa alla dessa barn som blivit vårt ansvar. Vi hoppas att vi snart bara ska se "detta märkliga år" i backpegeln och kan blicka framåt och få möta barnen och börja krama dem igen!